

ærede Finantsminister ikke nærmere har udtalt sig om, naagtet det netop traengte til Forklarings paa Grund af dets vedvarende Betydning, det er hvorledes han, efter de Betragtninger, han før 5. Maanedes siden vedkjendte sig, nu har kunnet ansee det for forsvaerligt, efterat den overordentlige Skat er opgivet, ikke her i Landsstinget at foreslaae nogen Nedsættelse af Tjernbanedriftens for det næste Finantsaar, hvori den overordentlige Skatteindtægt tidligere var paaregnet. Det er jo ikke alene ikke væsentlig med Hensyn til Betragtninger, der blot vedkomme det enkelte Aar, at man føler sig opfordret til at fremdrage den hele Sag, men det er med Hensyn til den hele Stilling, som derhed fremkommer mellem Finantsere og de offentlige Arbeidere, altsaa mellem Finantsministeriet og Indenrigsministeriet. Det forekommer mig, at der er saa meget mere Opfordring til at fremhæve dette Forhold, som den høitagtede Finantsminister ved den Maade, hvorpaa han henviser til de Forskjelligheder, der have vist sig i Meningerne om Ordningen af en Indkomstskat, i høi Grad har vanskeliggjort sig selv, ogsaa den senere Gjenneførelse af en Indkomstskat, idetmindste saalænge der ikke iøvrigt fra Regjeringens Side, navnlig af Indenrigsministeriet, som dog er den, der fremkalder de finantsielle Vanskeligheder, i saa Henseende ydes ham nogen Hjælp. Det staaer stadig for mig, som om det rene Procentssystem, for hvilket jo flere ærede Medlemmer interessere sig, men som Finantsministeren har erklæret, at han fortiden ikke paa nogen Maade vil kunne gaae ind paa, møder saa godt som uoverstigelige Vanskeligheder, saalænge ikke det kommunale Skattevæsen er blevet Gjenstand for en næiere Ordning, der letter og støtter Gjenneførelsen af Procentssystemet ved Statsindkomstskatten. Men vi have fra Regjeringens Side ikke seet nogensomhelst Bestraebelſe efter at tilvejebringe en Ordning i det kommunale Skattevæsen udenfor Kjøbenhavn, hvor Sagen jo er ordnet saaledes, at vi, der have hjemme i Kjøbenhavn, netop have den Fordeel med Hensyn til disse Spørgsmaal, at man der staaer aldeles frit, uden at være hildet enten til den ene eller den anden Side. Det staaer

navnlig for mig, som om Bibeholdelsen af den hele nuværende Egningsmaade i Kjøbstæderne hænger meget nøie sammen med og ligefrem fører til Contingentsystemet. Saalænge man lader det blive derved, saa følger ogsaa deraf Consequenter med Hensyn til en Fordeling af Indkomstskatten. Naar man vil arbejde stærkt hen til Procentssystemet, saa kan jeg ikke troe Andet, end at det er aldeles nødvendigt, at Regjeringen tager fat paa det kommunale Skattevæsen, men hvis man ei vil det, og man dog vil modsætte sig Contingentsystemet paa samme Tid, som man stærkt fremsthynder de store offentlige Arbejder, saa kan jeg ikke see Andet, end at vore Finantser ville komme i en høist betænkkelig Stilling. Saaledes kan den Vanskelighed, som Finantsministeren har beredt sig ved at tilbagetage det Lovforslag, hvorom der er Spørgsmaal, uden at foreslaae nogen som helst Nedsættelse i Tjernbanedriften, blive overmaade stor. Det er ikke unaturligt, at man, ved at see tilbage paa nærværende Rigsdagsamling, kommer til at anstille nogle mindre hyggelige Betragtninger. Det staaer for mig, at det udførte Arbejde ikke er større, end at det, dersom Rigsdagen var sammenkaldt 10, 12 à 14 Dage forend den sædvanlige Tid, saa maatte kunde have været endt inden Jul, men de mere almindelige Betragtninger, der ellers ligge nær nu ved Rigsdagsamlingens Slutning, skal jeg ikke nærmere gaae ind paa. Men det er vist, at den hele finantsielle Tilstand ikke har vundet ved den Maade, hvorpaa Indkomstskatten først blev fremstillet som nødvendig, naagtet dog vistnok mange af de Dplysninger, som den ærede Minister nylig paaveraabte sig, allerede dengang vare i væsentlige Træl tilstede, men senere uden videre er bleven opgivet, uden at dette har havt nogen Indflydelse paa de under Forudsætning om Skattens Gjenneførelse vedtagne Tjernbanearbejders Omfang.

Finantsministeren: Jeg maa tilstaae, at jeg ikke forstaaer det ærede Medlems Raisonnement, naar han, efter at nu snart 5 Maanedes ere forløbene, siden Rigsdagen traadte sammen, kan være af den Overbeviisning, at den, hvis den var bleven indkaldt 10 Dage